

A siker

A leghosszabb út is az első
lépéssel kezdődik

D1 SZÓLÁSOK, SZÁLLÓIGÉK (A SIKER)

- A leghosszabb út is az első lépéssel kezdődik.
- A félelem a balsiker előfutára.
- Kockázat nélkül nincs győzelem.
- Aki keres, talál.
- Aki ma nem halad előre, azt holnap a valóság agyonnyomja.
- Vasakarat, sikert arat.
- Nem akarásnak nyögés a vége.
- Egyetlen ember apró döntése is szétsugárzik a világban, és mint láthatatlan szál, beleszövődik a történelem végeláthatatlan szőnyegébe, formálva azt.
- Nem az számít, ki honnan jött, hanem az, hogy hova tart.
- Minden végben benne van egy új kezdet lehetősége.
- Minél magasabbra jut valaki, annál nagyobb a mélység alatta.
- Magas fának hosszú az árnyéka.
- Mindenki a saját sorsának a kovácsa.
- Önbizalom a siker egyik titka.

D1 A) FELADATLEÍRÁS (A SIKER)

Olvassátok el a fent összegyűjtött szólásokat, szállóigéket. Ötletroham keretében keressetek szempontokat, melyek szerint csoportosítani lehet ezeket. Készítsétek el közösen a csoportosítást. Válasszatok egy szóvivőt, aki az osztály többi tagjának előadja az eredményeiteket.

D1 B) FELADATLEÍRÁS (A SIKER)

Olvasd el a fent összegyűjtött szólásokat, szállóigéket. Válaszd ki, melyik vagy melyek azok, amelyek különösen rád vonatkoznak. Röviden indokold is meg választásodat. Egy társaddal beszélj meg, hogyan értelmezed ezeket.

D2 SERAFINA ÉS JOE TÖRTÉNETE (A SIKER)

Az alábbiakban két ember életéről olvashattok. Osszátok két részre a csoportotokat, az egyik fél Serafina életét fogja tanulmányozni, a másik Joe-ét. Mindkét fél feladata ugyanaz:

1. állítsátok össze a napirendjét.
2. a szövegből keressétek ki azokat a megfogalmazásokat, melyekből kiderül, mi okoz számára elégedettséget.
3. beszéljétek meg, hogy sikeresnek tartjátok-e ezt az embert.
4. mi volt sikerének az ára, mit kellett érte kockára tennie?

Amikor a két fél elkészült a feladattal, a csoport üljön össze, és hasonlítsátok össze, milyen eredményekre jutottatok. Válasszatok jegyzőt, aki a közösnek tekinthető tanulságokat feljegyzi, és majd az egész osztállyal ismerteti.

Serafina

A 76 éves Serafina Vinon asszony, aki az Olasz-Alpok Val d'Aosta-i körzetében lévő Pont Trentaz nevű kis falucskában lakik, mindennap reggel ötkor kel, hogy megfejje a teheneiket. Utána hatalmas reggelit főz, kitakarít, majd időjárástól és évszaktól függően vagy kihajtja a gleccserek alatti mezőre a csordát, rendbe teszi a gyümölcsöskertet, vagy gyapjút kártol. Nyáron heteken át szénát kaszál a hegyi legelőkön, majd a sok kilométerrel lejjebb fekvő csűrbe hordja a nagy bálákat a feje tetején. Feleannyi idő alatt is elérhetné a csűrt, ha egyenesen menne, de inkább a láthatatlan, kanyargó kis ösvényeken gyalogol, hogy megkímélje a dombokat az eróziótól. Esténként olvas, mesét mond a dédunokáinak vagy tangóharmonikázik a rokonainak és a barátainak, akik hetente néhány alkalommal öszszegyűlnek a házában.

Serafina úgy ismer minden fát, minden követ, a hegyek minden hajlatát, mintha régi barátok lennének. Évszázadokra visszamenő családi legendák kapcsolódnak a tájhoz. Ezen a régi kőhídon találkozott egy éjjel, fáklyával a kezében, az utolsó életben maradt nő Serafina falujából az utolsó életben maradt férfival egy lejjebb fekvő faluból az 1473-as pestisjárvány tombolása után. Segítettek egymásnak, aztán összeházasodtak; tőlük származik az egész család. Abban a málnásban ott Serafina anyja tévedt el, mikor még kislány volt. Azon a sziklán meg maga az ördög állt egy hóviharban '24-ben, és ijesztgette András bácsit vasvillával a kezében.

Amikor Serafinától megkérdezték, mit szeret legjobban az életben, nem voltak gondjai a válasszal: megfejje a teheneiket, kihajtani őket a legelőre, gyümölcsfákat metszeni, gyapjút kártolni – vagyis azt szereti legjobban csinálni, amit egyébként is tesz. Saját szavaival: „Elégedett vagyok az életemmel. Kint lenni a szabadban, emberekkel beszélgetni, az állataimmal lenni... Mindenkivel jól elbeszélgetek – a növényekkel, a madarakkal, a virágokkal és az állatokkal. A természetben sosem vagy egyedül; látod, ahogy a világ minden egyes nappal növekszik és fejlődik. Tisztának és boldognak érzed magad, csak az a rossz, amikor elfáradsz és haza kell menned. Még ha sokat kell dolgoznod, akkor is nagyon szép.”

Amikor megkérdezték Serafinától, mit csinálna, ha annyi pénze és ideje volna, amennyit akar, csak nevetett. Elismételte ugyanazt, amit előbb mondott: fejné a teheneiket, terelné őket a legelőn, gondozná a gyümölcsfáit és gyapjút kártolna. Nem mintha Serafinának fogalma se lenne a városi életforma lehetőségeiről; ő is néz tévét, olvas újságot, és a fiatalabb rokonai közül sokan élnek nagyvárosokban, modern, kényelmes körülmények között, autóval, háztartási készülékekkel és egzotikus nyaralásokkal. Ez a divatosabb életmód azonban nem vonzza Serafinát; tökéletesen boldog és elégedett azzal a szereppel, amelyet a világ életében játszik.

[...] Az élet ebben az alpesi falucskában sose volt könnyű. Hogy egyik napról a másikra megélhessenek, minden embernek a tevékenységek széles skáláját kellett elsajátítania az egyszerű kemény munkától a bonyolultabb mesterségbeli fogásokig, továbbá ápolniuk és gazdagítaniuk kellett nyelvüket, dalaikat, művészetüket és hagyományaikat. Életük azonban valahogy mégis úgy alakult, hogy ezeket a feladatokat örömtelnek találják. Ahelyett, hogy elnyomottnak éreznék magukat, mert olyan sokat kell dolgozniuk, inkább Giulianna B., hetvennégy éves asszony véleményét osztják: „Szabad vagyok, szabad a munkámban, mert azt csinállok, amit akarok. Ha nincs meg valami, hát majd meglesz holnap. Nincs főnököm, én irányítom az életemet. Megtartottam a szabadságomat, és keményen megharcoltam érte.”

Joe

Joe ötéves korában érkezett az Egyesült Államokba, és a negyedik osztály után abbahagyta az iskolát. Már több mint harminc éve dolgozott ebben a gyárban, de sose akart művezető lenni. Több előléptetési ajánlatot is visszautasított, mert azt mondta, jobban szeret egyszerű hegesztőként dolgozni, és rosszul érezné magát mások főnökeként. Noha Joe igen alul áll az üzemi hierarchiában, mégis mindenki ismerte és egyetértett abban, hogy ő a legfontosabb ember az egész gyárban. A menedzser kijelentette, hogy ha még öt olyan ember lenne, mint Joe, ez a gyár lenne a leghatékonyabb a szakmában, a többi munkás szerint pedig Joe nélkül akár rögtön be is csukhatnák a boltot.

Joe közkedveltségének egyszerű oka volt: az üzemi munkafolyamatok minden egyes résztevékenységét elsajátította, és ha szükség volt rá, bárkinek a helyét át tudta venni, sőt bármilyen elromlott gépet meg tudott javítani, a hatalmas mechanikus daruktól az elektronikus monitorokig. A legmeghökkenőbb azonban az volt, hogy Joe nemcsak képes volt ilyen feladatokat végrehajtani, de még élvezte is őket. Amikor megkérdezték tőle, hogyan tanult meg összetett, bonyolult gépekkel és szerszámokkal bánni minden komoly előképzettség nélkül, Joe lefegyverzően azt válaszolta, hogy azért sikerülhetett, mert gyerekkora óta érdekelte mindenféle gép. Különösen, amelyek nem működtek rendesen. „Amikor a mama kenyérpirítója bement az unalmast, feltettem magamnak a kérdést – ha én lennék a kenyérpirító és nem akarnék működni, mi bajom lenne?” Ezek után szétszedte a kenyérpirítót, megtalálta és kijavította a hibát. Attól fogva mindig ezt a módszert használta: érzelmileg azonosult a szerkezettel, hogy megismerje és megjavítsa, legyen az bármennyire is bonyolult. A felfedezés izgalma azóta sem hagyta el; Joe már közel jár a nyugdíjhoz, de még mindig élvezi a munkáját.

Joe sosem vált a munka rabjává, nem volt szüksége a gyárra ahhoz, hogy jól érezze magát.

[...] Joe és a felesége egy szerény kis külvárosi házban éltek. Az évek során megvásárolták a két szomszédos üres telket is, ahol Joe vadregényes sziklakertet épített teraszokkal, ösvényekkel, több száz bokorral és virágokkal. Miközben a földalatti öntözőberendezést építette, Joe-nak támadt egy ötlete – mi lenne, ha a vízpermet szivárványokat csinálna? Olyan öntözőfejeket keresett, amelyek elég finom cseppekre porlasztják a vizet. Mivel nem talált megfelelőket, tervezett egyet saját maga, aztán az alagsori műhelyében el is készítette. Így aztán munka után elüldögélhetett a verandán, és egy kapcsoló megérintésével tucatnyi kis szökőkutat, és ugyanannyi kis szivárványt varázsolhatott magának.

Volt azonban egy kis baj Joe édenkertjével. Mivel a hét legtöbb napján dolgozott, mire hazaért, a nap már túlságosan alacsonyan járt ahhoz, hogy színesre fesse a vizet. Így hát Joe megint leült a rajztáblához és újabb megoldással állt elő. Olyan reflektorokat talált ki, amelyek a fény elég széles spektrumát bocsátották ki ahhoz, hogy szivárványt hozzanak létre, és az öntözőfejek közé rejtette őket. Most már valóban készen állt a mű. Még az éjszaka közepén is csak meg kellett érintenie két gombot, és házát máris fényből, vízből, színekből álló legyezők vették körül.

Csíkszentmihályi Mihály (2001): *Flow. Az áramlat. A tökéletes élmény pszichológiája*. Akadémiai Kiadó, Budapest. 206–211. oldal.

D3 ÉRTÉKEK LISTÁJA (A SIKER)

Értékek listája:

- szépség
- tiszta lelkiismeret
- jó barátok
- szeretet
- szórakozás
- remény
- pénz
- hatalom
- játékoság
- nyugodt családi élet
- szabadság, kötetlen élet
- biztonság
- jó kapcsolatok
- tudás, műveltség
- egészség
- előnyös társadalmi helyzet
- szerelem
- kalandos élet, utazás
- rend, nyugalom
- eszme, amelyért harcolni lehet
- hírnév, látványos siker
- hivatásnak érzett munka

A fenti célokat és értékeket általában az emberek fontosnak ítélik a maguk számára. Miután elolvastad a felsoroltakat, írd le egy külön lapra a számodra legfontosabb értékeket fontossági sorrendben. Ha van olyan számodra fontos érték, amely nem található a felsorolásban, egészítsd ki vele.

Ezután válassz valakit a társaid közül, akivel megbeszélitek és egyeztetitek véleményeiteket és összegzitek egy közös fontossági sorrend kialakításával!

A következő lépésben három-három páros alkot egy csoportot, s ugyancsak a vélemények egyeztetésével egy közös fontossági sorrendet állapítanak meg.

Végül, mint egy piramis, egy közös lista kialakításával az osztály fontossági sorrendje alakul ki.

D4 INTERJÚ DIANA BEDEMANN-NAL (A SIKER)

NAGY IDA

INTERJÚ DIANA BEDEMANN-NAL

Diana Bedemannt édesanyám révén ismertem meg, aki a székesfehérvári egyházmegyei Karitászigazgatója. A szeretetszolgálat szokásos szerda esti hajléktalanszállós vacsoraosztásán egyszer csak megjelent egy lendületes, vidám német fiatalasszony – anya hüledezve mesélte, hogy alig tud még magyarul, de elszántan megy hétről hétre kenyeret kenni és teát osztani a „pernahajdereknak”. Mindig is érdekelt, mit lát egy külföldi Magyarországból, hogyan illeszkedik be az új környezetbe, de azt hiszem, önzetlensége, lelkesedése miatt Diana esete még különlegesebb.

Mikor jöttetek Magyarországra és pontosan miért?

Három és fél éve, hogy idejöttünk. A férjem kint egy szállítmányozási cégnél dolgozott, aminek van itt egy leányvállalata. Dolgozott itt egy német férfi, aki a családjával együtt vissza akart költözni Németországba, kellett valaki helyette, megkérdezték a férjemet, hogy nincs-e kedve – és volt... Neki nagyon volt.

Neked kevésbé?

Hát nekem kevésbé, mert volt kint egy nagyon jó állásom, volt saját pénzem, szóval... Magyarul nem is beszéltem, csak azt hallottam róla, hogy nagyon nehéz... Tudtam, hogy itt nem tudok majd kommunikálni egy darabig... De belenéztem az arcába, és láttam az örömet, hogy „igen, külföld!” Mert már régen álmotunk arról, hogy valamikor elmenjünk. Persze nem gondoltuk, hogy ilyen hamar eljön! Volt egy évünk, hogy felkészüljünk, mármint lelkileg is, aztán decemberben ideköltöztünk.

Melyik évben?

2002-ben, karácsonykor – ez elég gáz volt...

A karácsonyt akkor már nem is a rokonokkal töltöttétek?

Hát nem.

Gondolom, az álmaitokban még nem Magyarország szerepelt mint külföld...

Nem, akkoriban inkább Franciaországba vágytunk, mert voltunk egyszer Bretagne-ban nyaralni, és az gyönyörű hely, nagyon tetszett! Arról álmodoztunk, hogy veszünk ott egyszer egy házat, egy icipici házat, és ott töltjük a nyugdíjas éveinket... No, hát ez nem nagyon jött össze, ideköltöztünk.

Nem egészen olyan vidék!

Hát igen, és nekem nagyon is nehezemre esett – nem azért, mert nem szeretem a magyarokat, mert van itt egy nagyon régi barátnőm, akivel '82-ben ismerkedtem meg a Balatonnál, szóval volt már ide kapcsolatom. Tudod, NDK-s vagyok, és az NDK-sok amúgy sokat jártak ide nyaralni... De én mindent otthagytam, szóval nekem úgy tűnt, hogy én fizetek rá – és ez egy kicsit nehéz volt. Ráadásul nagyon szerettem a szakmámat: fogorvosi asszisztensként dolgoztam kint, amit nagyon szerettem.

És itt már nem volt lehetőség ezt folytatni?

Egyszer próbáltam, de nem jött össze. A munkáltatónak megnehezítette volna a dolgát a bürokrácia. Neki kellett volna intéznie a munkavállalási engedélyemet, és arra semmi szüksége nem volt, hogy az én kedvemért papírok után futkosson.

S akkor hogy kezdődött a beilleszkedés? Nem rögtön kerültél a Karitáshoz.

Igen, az első évemet otthon töltöttem. Nem is nagyon ismertem a várost, mert a férjem később estig dolgozott, és azután már kész volt, nem volt kedve bemenni a városba, szóval én többnyire az Auchanba vagy a Tescóba jártam, és ez volt a mindennapi életem. Egyszer vagy kétszer hetente elmentem a tanárnőhöz magyarul tanulni, mert szerintem az lényeges, ha már itt élek. Kint mindenki azt mondta, „ne aggódjál, a magyarok németül is beszélnek”, de ezt nem akartam – kell egy kicsit asszimilálnia az embernek, ha már itt él.

És hogy találtál tanárt?

A kollégák által, ők ismerték. Én voltam az első tanítványa, akit magyarul tanított, mert ő igazából németet tanít. De jól ment, sokat tanultam, és még nyelvvizsgáztam is az ő kedvéért. Állítólag nagyon büszke volt rám! Most van is egy háromfős csoportja, akiket ezen felbuzdulva magyarra tanít, de ők mindig visszabeszélnék, hogy a német nyelvben ez nem így működik, s a többi, és ez bántja. Mondja is mindig: „Hál’ Istennek, hogy te voltál előttük!” Hogy mégiscsak meg lehet ezt tanulni.

A hajléktalanokkal hogy kerültél kapcsolatba?

Az első évem után úgy gondoltam, hogy valami hasznossal kéne töltenem az időmet. Előfizetője vagyok egy magyar újságnak, ami németül jelenik meg, ez a Pester Lloyd, és hozzájuk fordultam, hogy tudnak-e valamilyen hajléktalanszállóról itt, Fehérváron. Jött a válasz, hogy van, létezik, és a következő órán mondtam a Szilvinek, hogy na, akkor megteszem: bemegyek. Odamentem, ott ültem a kocsiban, a ház előtt rengeteg ismeretlen férfi tolongott... Fú, akkor megijedtem!

Egyedül mentél oda?

Egyedül mentem, és mivel a Szilvinek már mondtam, hogy megyek, és tudtam, hogy vissza fogja kérdezni, „Na, és voltál?”, hát muszáj volt bemennem. De hát egy év után nem beszéltem olyan jól, nem is valami érthetően, és ott ültem három szociális munkás előtt, kérdezték, mit akarok, én meg mondtam, hogy hát én sem tudom igazán, csak ha van valami tennivaló, én itt vagyok... Na erre mondták, hogy jó, majd jelentkeznek, de mikor kiléptem az ajtón, már tudtam, hogy ezt buktam, ez nagyon nem sikerült. És hát nem is jelentkeztek, úgyhogy írtam egy emailt, hogy még mindig itt vagyok, és nem hobbit keresek, hanem tényleg dolgozni szeretnék, de ez már karácsony előtt volt – megmutatták a szállót, aztán megint csak ott tartottunk, hogy „jó, majd jelentkezünk”, mi pedig az ünnepeket Németországban töltöttük. Aztán miután visszajöttem, megismerkedtem a szállóban egy szimpatikus szociális munkással, aki a női szállón dolgozott – gondoltam, ő protezsálhatna engem egy kicsit, és fel is ajánlotta, hogy ha ennyire akarok jönni, csatlakozzak a teajáráshoz. Ez nagyon jó is volt, megszerettem.

Mi is ez? Körözni a városban és teát osztani a hajléktalanoknak?

Igen, igen, télidőben, novembertől március végéig, ételt és teát osztunk szét. Úgy érzem, ott megtaláltam a helyem, mert a hajléktalanszállón négy utcai munkás van, ők hétfő, kedd, szerda, pénteken mentek, csütörtökön meg én voltam.

Egyedül?

Nem, hát mindig hárman vagyunk: az egyik vezet, a másik beikszel a listán, a harmadik szétosztja a szendvicseket és a teát. Az elmúlt télen már én voltam a sofőr, minden csütörtökön be voltam osztva – és ez jó, nagyon jó! A Gyuri, ez a szociális munkás a női szállóról, később megszervezte, hogy a konyhára is bekerüljek, „konyháslányként” – segítettem a Lajosnak főzni, sárgarépat pucolni, ilyesmik... Végül is ott találkoztam az édesanyáddal, aki kérdezte, nincs-e kedvem benézni hozzájuk a Karitáshoz, mert lenne egy ötlete... És hát itt vagyok.

Akkor jól érzed itt magad?

Igen, igen, szerintem ez a hét... hogy is mondják, nem a mélypontja, hanem a...

Csúcspontja?

Igen, a hét csúcspontja! Azért örülök nagyon ennek a munkának, mert a teajarat csak télen van, és így fél éven át nem is látom őket. Esetleg véletlenül az utcán. De most folyamatosan találkozunk, tudom, hogy mi van velük, és ez nagyon jó.

Milyen pozitív visszajelzéseket kapsz? Látod rajtuk, hogy örülnek neked?

Hát néha mondják, hogy jólesik, meg szerintem látszik is rajtuk. Néha azt gondolom, hogy nem is annyira a ruháért jönnek, hanem hogy egy-két jó szót kapjanak. Örülnek neki, hogy tudom a keresztnévüket, megszólítom őket, kíváncsi vagyok rájuk... és egy kis simogatásért nagyon hálásak. Szerintem az ő társaságukban ez nem annyira szokás.

[...]

Tegezed vagy magázod őket?

Legtöbbjükkel tegeződöm – persze csak ha felajánlották. Néha bajban is vagyok, hogy kivel miben maradtunk... Kéne egy kód a kartonra! T vagy M...

Lelkileg nem megterhelő ezeket a történeteket hallgatni? Mennyire mesélnék az életükről?

Elég sokat. Attól függ, hogy ügyfélfogadáskor mennyi időnk van. De az is előfordult, hogy valamelyikük kérdezte, nem érek-e rá, találkozzunk valahol – és általában tudom is, hogy hol vannak, odamegyek, leülünk, beszélgetünk...

És ezt hová teszed magadban? Gondolom, ezek elég nyomasztó történetek.

Nem is tudom... Nem hiszem, hogy olyan nagy szívem volna, vagy engem nem érint meg annyira... Nem az van, hogy hazamegyek, leülök, és arra gondolok, „Úristen...!”, mert bár minden egyes ember sorsa különleges, hasonlít is sokszor a másikéra. Gondolok például egy válásra, egy halálesetre, az alkoholbetegségre, s a többi. De szerintem ez már elmúlt, és most arra kell figyelni, hogy továbblépjen az ember. Nem szabad csak a múlttal foglalkozni. Persze nehéz történetek ezek, és a fiúk sokszor szégyellik azt, ami történt velük, kiszínezik egy kicsit, nem mindent mondanak el... Azért lehet tudni, hogy ennek körülbelül ötven százaléka igaz. Nem hazudnak persze, de az embernek a saját hibáival szembesülni nagyon nehéz.

[...]

És érzed azt, hogy tudsz segíteni a helyzetükön?

Hmm... Jó kérdés. A ruhával biztos, ... ez a másik... ezt nem tudom. Azt szeretném, hogy ha itt vannak, legalább addig az öt percre jól érezzék magukat. De hogy mi következik azután, hogy innen elmentek, azt nem tudom. Lehet, hogy egy napra elég volt, hogy találkoztak valaki mással, mint akik nap mint nap körülveszik őket. Szóval nincsenek illúzióim, hogy most hú, de jó, de azért szeretném, hogy egy kis jó érzés maradjon.

[...]

S a férjed mit szól hozzá?

Először kérdeztem a férjemtől, hogy mit szólna hozzá, mert ugye szó volt róla, hogy a télen már megyek, és ez azzal is jár, hogy valamikor nincs meleg kaja este, csak szendvics... De hát mondta, hogy nyugodtan próbáljam ki, és igazából most nagyon büszke rám. Ezt a kollégáktól is visszahallom, akikkel dolgozik. Azt mondják, látszik rajta, hogy nagyon büszke. Az meg a plusz, hogy jobban is tudtam gyakorolni a nyelvet, és abból ő is profitált!

Neki hogy megy a magyar nyelv?

Együtt tanultunk egy fél évig, de aztán abba kellett hagynia a tanulást, mert sok volt a dolga bent... Sört azt tud rendelni. Állítólag sok mindent ért is, de beszélni nem nagyon tud.

Ezek szerint Te igazítod itt el... Az ő helye biztos, jól megy a cég?

Hát... voltak nehéz időszakok. Tavaly elvesztették a legnagyobb ügyfelüket, ami 90 százaléka volt a teljes forgalmuknak. Akkor nagyon bizonytalanná vált minden, és végül még most is az, mert ha bezárják a céget, akkor vissza kell mennünk. De nagyon igyekeznek, és úgy néz ki, talpra állnak valahogy.

Te nem gondoltál arra, hogy állást keress?

Hát most épp pályáztam valahova, de igazából még nem teljes szívből, mert amit most csinálok, azt nem akarom abbahagyni, szóval meg kéne magyaráznom nekik, hogy szerdán és pénteken délelőtt nem tudok menni... gondoltam is rá, hogy esetleg inkább félállás, de akkor meg talán nem is éri meg, mert a fél fizetésemet a benzinre költeném – mert ez Veszprém lenne. Szóval nem tudom, hogy akarom-e igazán. Lehet, hogy hülyeség volt, de én már 12 éve nem pályáztam munkára, és úgy éreztem, rám fér egy kis rutin. De teljes szívből még nem. Igazából a férjemet frusztrálja ez a dolog, mert neki mindig hat órákor kell kelnie, és este, mikor hazajön, már mindig fáradt, és irigy, hogy „hú, de jó neked, én teljesen kész vagyok”, és... ez fáj kicsit.

De az sem segít, ha te is hullafáradt vagy!

Igen, inkább szolidaritásból gondoltam...

Családot terveztek?

Terveztünk, de egyelőre nem jött össze. Tegnap épp megkérdezték újra, hogy „na, mikor lesz kisbaba?”, és ez már annyira idegesít! Most 32 éves vagyok, szerintem ha nem jön össze 35 éves koromig, akkor... abbahagyom. Hát igen, ez most foglalkoztat... Van még három évem.

És összességében mennyire vagy elégedett az életeddel itt, Magyarországon?

Én nagyon! Amikor ideköltöztem, úgy éreztem, mintha otthagytam volna az egész életemet, most viszont úgy alakult, hogy nagyon boldog vagyok. Van ez a dolog a hajléktalanokkal, van egy nagyon aranyos, szupi keresztfiam, aki nagyon türelmesen magyaráz, ha valamit nem értek...

Hány éves?

Most lett négy. Nagyon édes! Úgy érzem, újra megtaláltam a helyem, és ennek nagyon tudok örülni.

És vágyasz azért vissza a régire?

Másképpen mondom... Ha vissza kéne mennünk, szerintem nagyon bánnám. Ott is alakul valami, de én ezt most nem akarom befejezni.

[...]

Ez olyan furcsa. Hogy ilyen messze lesz kerek az ember élete. Mármint, hogy el kell jönni Magyarországra, hogy kereknek érezd az életed. Nem furcsa?

Szerintem ez nézőpont kérdése. Te döntöd el, mit kezdesz az életeddel. Lehet otthon ülni, tévét nézni, könyvet olvasni, de ez nekem nem volt elég, szerintem ettől is függ.

[...]

Babarczy Eszter és Mesterházy Lili (szerk.) (2007): *Boldog emberek. Magyarok boldogságról és boldogtalanságról*. Bolyai Műhely Alapítvány. 47–53. oldal.

D4 A)

Olvassátok el az interjút!

Közösen határozzátok meg, kik Diana életének főszereplői. Osszátok ki egymás között ezeket a szerepeket. A felvett szereplő szemszögéből ki-ki fogalmazza meg, hogyan mesélné el Diana élettörténetét, milyen tulajdonságait emeli ki, hogyan vélekedik a jövőjéről!

D4 B) FELADATLEÍRÁS (A SIKER)

Olvasd el az interjút. Képzeld el, hogy Diana új állásra pályázik. Írd meg az önéletrajzát, kiegészítve azokkal a készségekkel, melyeket eddigi munka- és élettapasztalatai során szerzett. Fogalmazd meg tanácsaidat, mit mondjon az állásinterjún.

D5 SZEMBEFORDÍTOTT TÜKRÖK (A SIKER)

SZEMBE-FORDÍTOTT TÜKRÖK

Örömöm sokszorozódjék a te örömödben.
Hiányosságom váljék jósággá benned.

Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni,
hogy mindennek javára legyél.
Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.

Az igazság nem mondatokban rejlik, hanem a torzítatlan létezésben.
Az öröklét nem az időben rejlik, hanem az összhang állapotában.

Weöres Sándor (1995): *A teljesség felé*. Tericum Kiadó, Budapest. 11. oldal.